

[Henry Christensen.]

at sige: vel, dette vidste jeg ikke som minister, det var de og de embedsmænd eller den og den embedsmand. Princippet om ministeransvarlighed må føre til fastholdelse af det synspunkt, at ministeren har ansvaret, uanset om han var orienteret om alle de ting inden for hans embedsområde, der lå til grund for den pågældende handling. (Statsministeren [H. C. Hansen]: Ja, det er klart!). Vel, det er det, jeg gerne vil have lov til at understrege. Anden mening kan der nemlig ikke være med spørgsmålet om ministeransvarlighed, og derved når vi så igen frem til det, som her må være hovedproblemet: om der i den højtærede statsministers — statsministeren var udenrigsminister i 1956 og er altså fremdeles statsminister — ledelse af det pågældende ministerium og det pågældende departement er omstændigheder, der begrundet en kritik fra folketinget.

Der er nogle af de omstændigheder, jeg påpegede i mit første indlæg, som i forbindelse med den højtærede statsministers bemærkninger giver mig anledning til at sige yderligere et par ting.

Jeg mener ikke, at jeg, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup ville påstå, her har fremført en række momenter, som man nu har kendskab til, men som man ingen anelse kunne have om i 1955 eller 1956 som begrundelse for, hvordan jeg vil have sagen vurderet på det tidspunkt. Det er en påstand, det ærede medlem har fremsat uden at anføre noget som helst til støtte for den, en påstand, jeg gerne vil have lov til at tilbagevise. Problemet i 1955 og 1956, især i 1956, var jo, at Blechingberg havde, forstår jeg, været syg, at man dernæst havde konstateret, at der — foruden den viden, man havde om, at det ofte havde stået endda særdeles slet til med hans økonomi — nu yderligere var blevet et stærkt angribeligt moment aktuelt, nemlig at han også gjorde sig skyldig i tjenesteforsømmelse. Det måtte da betyde, at man måtte skærpe sin iagttagelse og vurdering af, hvorvidt han nu var egnet til de poster, man anbragte ham på. Det er en selvfølge, det behøver vi ikke at diskutere.

Jeg har intet øjeblik villet antyde noget om, hvad den højtærede statsminister ville vægre sig imod, at man sendte en spion

derned — havde man vidst, man sendte en spion derned, havde man ikke gjort det — selvfølgelig har jeg ikke sagt og siger ikke sådan. Men vi har spurgt: var der momenter vedrørende Blechingberg, der måtte få én til i særlig grad at være agtpågivende, til i særlig grad at sige, at han havde karakteregenskaber, der gjorde ham særlig modtagelig for den påvirkning, den indflydelse, de personlige afhængighedsmuligheder, som spioner for fremmede magter i særlig grad jager? Og det mener jeg i høj grad er tilfældet. Foruden hans kendte dårlige økonomi var han altså også forsømmelig i tjenesten.

Jeg forstod, at den højtærede statsminister var lidt utilfreds med, at jeg havde stillet nogle spørgsmål om den låneaffære, der havde eksisteret i udenrigsministeriet. Jeg forstår ikke, hvorfor den højtærede statsminister bebrejdede mig det. Jeg har naturligvis ikke bedt om oplysning om, hvad det var, den pågældende långiver hed; det er naturligvis ikke ham, der i sig selv interesserer under denne debat. Det, jeg har bedt statsministeren oplyse, var, hvorvidt den pågældende långiver var en person, der havde interesse i ekspeditionen af sagerne i udenrigsministeriet, specielt i Blechingbergs afdeling. Det er til belysning af bedømmelsen og vurderingen af Blechingberg, at jeg beder om denne oplysning, og det, jeg sagde før, var, at hvis virkelig lånet var af denne karakter, måtte mistænksomheden over for Blechingberg vokse ganske kolossal, for så var han en person, der i en given situation lod sig anbringe i sådanne forhold, en person, der gjorde sig afhængig af et menneske, som havde interesser i det pågældende ministeriums behandling af sagerne. Så meget desto farligere måtte det efter min opfattelse være at sende ham til Bonn, for her var der ikke alene mulighed for at blive mere eller mindre afhængig af en række danske, der havde interesser af handelsmæssig art at få varetaget i det pågældende ministerium, men her måtte der også blive mulighed for en række udenlandske relationer, relationer til folk, der i særlig grad måtte komme i berøring med Blechingberg, når det foregik i Bonn.

Jeg når så frem til spørgsmålet om cosmiceringen. Den højtærede statsminister bekræfter, at Blechingberg var cosmiceret, og siger, som om det var en selvfølge, at